

(1924 - 2012)

HASAN ERGÜNEL

İSLÂMKÖYLÜ SAATÇİ Hasan Ağabey Üstad Bediüzzaman hazretleriyle çok defa görüşmüş ve konuşmuştur. İslâmköylü Hafız Ali ağabeyden de Kur'an ve yazı dersleri almıştır. Hasan Ergünel ağabeyimize sayısız ziyaretlerimiz oldu. Fotoğraf ve kamera çekimlerine karşı çok hassastı, çekime asla müsaade etmiyordu. Her nasılsa 26 Haziran 1998 tarihindeki ziyaretimizde bir istisna yaşadık; sorularımıza cevaplar verdi ve hazineler değerinde kıymeti olan hatıralarını teyp kasedine kaydedebildik. Bu kıymetli hatıraların sahibi Hasan Ergünel ağabeyimiz 1924 doğumlu olup, 4 Ekim 2012 tarihinde İslamköy'de vefat etmiştir.

SAATÇİ LÂKABI NEREDEN GELDİ?

Hasan Ergünel bir gün hocası Hafız Ali Efendinin masasında eskimiş çalışmayan bir saatini görüyor. O saati evine götürüp, çarklarının yerlerini tespitleyerek birer birer söküyor. Aşınmış olan yatakları tık tık çekiçleyerek daraltıyor. Millerini eliyle yağlayıp alıştırıyor. Çarkları tekrar yerleştirip saati toparlıyor ve kuruyor. Ve saat tıkr tıkr, gayet güzel bir şekilde çalışmaya başlıyor. Hocasının masasına koyduğunda, onun takdir ve dualarına mahzar oluyor. İşte böylece hiç usta yanında çalışmadan mahir bir saatçi oluyor.

Hasan Ergünel askerliğini muhabere sınıfında yapıyor. Terhisinden sonra radyo ve teyp tamiri yapıyor, anfi sarıyordu. Çok mükemmel anfi sarıyordu. Şimdi de yaşı seksene basmış olmasına rağmen bilgisayarla Risale-i Nur'un ilk tarihlerinde yazılmış antika haline gelmiş yazıları gün yüzüne çıkararak hizmete sunuyor.

İşte Saatçi Hasan Ergünel ağabeyden dinlediğimiz ve kaydettiğimiz hatıralar:

BENİM TALEBELERİM, KADER-İ EZELÎDE TAYİN EDİLMİŞLER

"Ben Üstad'ı ilk defa 1945'te Emirdağ'da ziyaret ettim. Risale-i Nur'u yedi-sekiz sene evvelden yazmaya başlamıştım. Üstad bizim köye ziyarete geldikten sonra artık tekrar tekrar ziyaretine gittim. İşte bir gün, 'Şunu da götüreyim, bunu da götüreyim de, duasını alsın' diye çabalıyordum. Üstad'a vardığımda ben hiçbir şey söylemeden dedi ki: 'Kardeşim! Benim talebelerim kader-i ezelîde tayin edilmişler; onlar bana geliyor, ben hiç kimseyi çağırıyorum.'

"Üstad kalbimi okumuştun... Nasıl ki Üstad Hazretleri Van'dan çıkarılırken, 'Kader-i İlâhî beni sevk ediyor' diyor, öyle de Sekizinci Şua'da Gavs-ı Azam tarafından isimleri sayılan yedi-sekiz kişi de kader-i ezelîden sevk edilmiş. Onun için biz çok bahtiyarız. Nasip olmuş... Zannetmeyin ki herkes kendisi yazmış bu risaleleri..."

HER GÜN İŞİNİZE GİDERKEN İKİ-ÜÇ SAYFA OKUYACAKSINIZ

"Yine bir gün ziyaretine gitmiştik. 'Yazıyor musun?' diye sordu. Ben de, 'Efendim, ancak namazımı kılabilirim' dedim. Sonra, 'Okuyor musun?' dedi. Ben yine, 'Efendim, ancak namazımı kılabilirim' dedim. Bize, 'Her gün işinize giderken iki-üç sayfa okuyacaksınız' deyince, 'Peki efendim' dedim.

"Bir gün yine (Vahşi) Şaban kardeşle beraber köyde (İslamköy) kalmıştık. Ben, Asâ-yı Mûsâ yazıyordum. Ceylan kardeş geldi, 'Üstad geldi' dedi. Ben gidip elini öptüm, 'Efendim, Asâ-yı Mûsâ'yı bitirdim, formlarını hazırlamıştım; getireyim mi?' dedim. 'Getir!' dedi.

1954'TE ÜSTAD, İSLÂMKÖY'E TEBRİK İÇİN GELDİ

"Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretleri -herhalde 1954 idi- şimdi Isparta'da müzede bulunan o arabayla İslamköy'e geldi. 'Ben niye geldim, biliyor musunuz? Ben sizi tebriğe geldim. Sizin yazdığımız bu eserlerin dünyaya duyurulmasına ve neşrine sebep olduğunuz için sizi tebriğe geldim' dedi ve gitti.

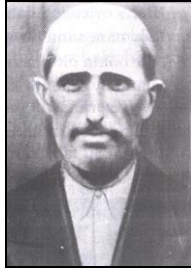
“Ben bir müddet sonra Üstad’ı tekrar ziyarete gittim. Şöyle dedi: ‘Kim var sizin İslâmköy’de bu risaleleri yazan? Sen hepsine selâm söyleyeceksin. Sizin bu yazdığınız eserlerin dünyaya duyurulmasına ve neşrine sebep olduğunuzdan dolayı Üstad’ınız sizi tebrik ediyor, diyeceksin.”

NOT: Hz. Üstad’ın müzede sergilenen otomobili 1956 yılında alınmıştır. Bu ziyaret muhtemelen 1954’de değil 56’da olabilir. Ö. Özcan

İSLÂMKÖY’DE 18 KALEM VARDI; KULEÖNÜ’NDE 40, SAV’DA BİN...

“O zaman İslâmköy’de yazan 18 kalem vardı. Sav köyünde bin kalemle yazıldı. 35-40 kalem de Kuleönü’nde vardı. Çobanisa köyü, Eğirdir, Barla, Atabey... Buralarda hep yazıldı. Küçük Ali Ağabey Kuleönlüdür. O da 40 sene evinden çıkmadan eser yazmıştır. 17 defa külliyyatı yazıp bitirmiş. Hüsrev Efendi de 40 sene evinden çıkmadan yazdı. 1977’de vefat etti...”

“Bunların yazdıkları bir kısmı kendi ellerinde kaldı, bir kısmı Türkiye’nin her tarafına dağıldı. Nasibi olanlar yazdı... Sonra matbaalara geçti. Şimdi de tâ Amerika’ya, Avustralya’ya kadar yayıldı. Demek ki Üstad’ın o zamanki müjdesi şimdi çıktı elhamdülillah...”

İslamköylü Hafız Ali Ağabey

HOCAM HAFIZ ALİ’DİR

Hasan Ergüenal Ağabey, çok güzel bir yazıyla yazılmış kitabı gösterdi bize.

“Bu sizin yazınız mı?” diye sordum.

“Yok! Bu, benim hocamın yazısıdır” dedi.

“Hocanız kim?”

“Hafız Ali... Ben beşinci sınıfta yazmaya başladım, hâlâ da yazıyorum. Siz de mümkünse eski yazıyı öğrenin, bunları okuyun. Bakın bu Otuz Üçüncü Söz (Pencereler) Risalesi, bunu yazdım, bilgisayardan çıkardık. Dünyanın fenlerinden istifade ediyoruz. Bende bütün külliyyat var, fakat o zamanki ağabeylerin yazıları o kadar güzeldi ki... Benim yazım o kadar güzel değildi. O yüzden utandım, Üstad’a tashihe götürmedim...”

HAFIZ ALİ NASIL BİR İNSANDI?

Soru: “Ahirette Risale-i Nur talebelerinin bayraktarı olan Hafız Ali Ağabey nasıl bir insandı?”

“Kendisi imamdı ve hafızdı, gayet güzel Kur’an-ı Kerim okurdu. Çiftçilik de yapıyormuş. Onun evi köyün öbür tarafında idi. Risale-i Nur’a intisaptan sonra devamlı yazar, akşam namazından yatsıya kadar dualarını okurdu. Yatsıyı talebeleriyle kılar, fazla oyalanmadan yatardı. Şafaktan evvel kalkar Cevşen’ini okur, sonra talebeleri gelirdi. 10-15 çocuk okutuyordu, dört tane hafız çıkardı. Namazdan sonraki tesbihatı hep bir ağızdan sesli yapıyor, Kur’an okunduktan sonra da dağılıyorduk. Bir kısmımıza da yazdırıyordu. İşte o yazarlardan biri de bizdik...”

HOCAM HAFIZ ALİ EHL-İ VELÂYET VE EHL-İ KEŞİF İDİ

“Sene 1942 idi... Ben külliyyatın büyüklerini yazmıştım, bir de küçükleri yazmaya başladım. Yirmi Dokuzuncu Söz’ü yazdım, hocamın yanına gittim. Yanına oturttu beni. Baktı baktı dedi: ‘Kardeşim! Ben bugün kabristanı ziyarete gittim. Gördüm ki: Çoluk çocuk meşgalesiyle, rızık toplamak kazanmak dolayısıyla, keselerine torbalarına ahiret azığı olarak bir şey dolduramamışlar. Öyle vaveylâ ediyorlardı ki... Ben o acıyı gördüm, dağlara kaçsam unutamayacağım...’ Hocam ağlıyordu... Siz insan ölünce kurtuluyor zannetmeyin; nasıl burası bir âlemse o kabir de öyle bir âlemdir, adem ve yokluk yoktur...”

“Hocam Hafız Ali’de velâyet vardı, ehl-i keşifti, çok defa gelip gidenlerin isimlerini söylerdi. Bazen yollarda gecikenlere, ‘Nerede kaldınız!’ derdi. Mübarek öyle bir veliydi. Hatta risalelerde okumuşsunuzdur. Üstad Barla’da iken, ‘Benim duama âmin diyor, Hafız Ali burada mı?’ diye soruyor. Bazı zaman mektuplar gelmediğinde Santral Sabri ağabeyin köyüne (Bedre) doğru: ‘Ya imam! Mektupları göndermezsen indallah mes’ul-

sün...’ diye bağırır ve duyururdu. Kastamonu Lâhikası’nda Üstad’ımızın, Hafız Ali ağabeyin velâyetine iş’ar eden ifadeleri vardır. Şöyle:

“Hafız Ali kardeşim! Bir zaman Barla’da cuma gecesinde dua ederken, senin âmin sesini iki defa sarıhan işittim. Arkama baktım, dedim: ‘Hafız Ali ne vakit gelmiş?’ Dediler: ‘O burada yoktur.’ Ben şimdi o vakıadan diyebilirim ki, üç-dört saat mesafeden duama âminini işittirmesi, 30 günlük mesafeden buradaki zaif davet ve duama kuvvetli ve tesirli bir âmin hükmünde olan yazıların imdadıma yetişmesi, çok manidar bir tevafuktur.’ (Kastamonu Lâhikası, 30)

“...Hafız Ali’nin bu mektubunu aldığımdan ya altı, ya yedi gün evvel, Karadağ’dan inerken birden diyordum: ‘Yahu! Ata et, aslana ot atma; aslana et, ata ot ver.’ Bu kelimeyi, beş-altı defa, hoşuma gitmiş, tekrar ediyordum. Ya Hafız Ali benden evvel yazmış, bana da söylettirdi veyahut ben evvel söylemişim, ona yazdırılmış... Yalnız bu garip tevafukta bir farkımız var: O, öküze ot demiş; ben ata ot demişim!’ (Kastamonu Lâhikası, 255)

ESKİŞEHİR MAHKEMESİ MÜDAFAALARI

“1935 Eskişehir mahkemesinde Üstad Hazretleri, 110 talebesinin avukatlığını yapıyor. Şu elimdeki eser, Eskişehir mahkemesinin bütün safahatını yazıyor. Bu kitabı Hafız Ali, Eskişehir hapsinden çıktıktan sonra yazıyor.”

“Tarihçe-i Hayat’taki müdafaada olmayanlar da mı var bu kitapta?”

“Evet, Tarihçe-i Hayat hepsini almamış, bu çok geniş. İşte Üstad her talebesinin öyle müdafaasını yapıyor ki ne kanuna dokunuyor, ne de zarar gelecek bir kelime kullanıyor. Bu risalelerde öyle bir ilim var ki hakikaten hiç kimse itiraz edemez. Onun için siz gençsiniz, bir kısmını ezberleyin. Mahkemelerde müdafaaya gayet kolay, çünkü Risale-i Nur tamamen mantık dersidir.”

HAFIZ ALİ AĞABEYİN VEFATI

“Hafız Ali ağabeyin vefatını anlatır mısınız?”

“Ben askerdeydim... 1944’te Denizli Hapishanesi’nde hasta oluyor, hastaneye kaldırıyorlar, orada vefat ediyor. Denizli kabristanına defnediyorlar... Hafız Ali gitmezden altı ay evvel bana diyordu: ‘Ben seni şubeden alıkoyayım, sen bana talebe okut.’ O zaman ben askere gidecektim. Bakın, altı ay evvel manen Denizli hadisesini görmüş... Ben babamlara mektup yazdığım da, risalelerden yazıyordum. Babam da bir mektubu, Denizli hapsinde bulunan Hafız Ali’ye göndermiş. Ona çok sevinmiş, ‘Eğer izin verirlerse muhakkak gelsin!’ demiş. Bana bir hafta sonra mektubu geldi. Ondandan sonra 17 Mart 1944’te vefat etmiş...”